

Wat doet een muzikant die opeens geen noot meer kan lezen en afscheid moet nemen van het orkest? In een persoonlijke solovoorstelling laat klarinettist André Kerver het zien én horen.

Marco Krijnsen

23 oktober 2025, 11:00

Alsof een vitrage voor zijn rechteroog schoof. Zo omschrijft André Kerver (Enschede, 1959) het moment dat zijn leven voorgoed zou veranderen. Het gebeurde tijdens een les op het conservatorium, op 27 november 2012. Opeens zag hij wazig. Vele operaties later leek het toch nog goed te komen. „De Duitse dokter zei: *Herr Kerver*, u ziet weer *hundert Prozent* met uw rechteroog. Ik mag u *gratulieren!*”, vertelt Kerver. „We kwamen in een feeststemming thuis. Ik belde meteen het orkest (van het Oosten, de voorloper van Phion, red.) om te zeggen dat ik weer kwam spelen. Maar toen werd ik 's nachts wakker en was het helemaal mis. Ik zag niks meer

Waldo de los Rios

Het is een van de scènes in de voorstelling *In het donker woont een mooie stilte*, geregisseerd door Flora Verbrugge. Een autobiografisch verhaal vertelt Kerver in woord en muziek. Een verhaal over vallen, maar vooral over opstaan. En ook over hoe het begon in de muziek, bij de Koninklijke Enschedese Leo Harmonie. „Een geweldige tijd. De Leo Harmonie was mijn tweede thuis. Ik leerde er klarinet spelen, biljarten, bier drinken, ik had er mijn eerste vriendinnetje. We luisterden naar Waldo de los Rios. Ken je die Zuid-Amerikaanse ritmes met de 40e symfonie van Mozart erbij. Daar was ik van onder de indruk.”

Toen zijn pianoleraar dat hoorde, gaf hij Kerver een tip: ga eens naar de originele versie luisteren, naar de échte Mozart. Zo stapte de jonge muzikant de platenzaak van Demoed in Enschede binnen. Maar helaas, daar hadden ze de 40e van Mozart niet. „Die scène komt ook terug in de voorstelling. Ik vroeg me af: *wat za'k dan 'ns koop'n?* Toen werd het Beethoven, de derde symfonie. Waarom? Nou, ik vond die oranje hoes zo mooi. Thuis legde ik de elpee op de pick-up en na twee akkoorden was ik verkocht. Ik dacht: dat wil ik ook! Iedereen om me heen wilde piloot worden, of machinist. Ik niet, ik wilde in het orkest spelen.”

Berliner Philharmoniker

Kerver ging naar het conservatorium en maakte daarna carrière in de klassieke muziek. Hij werd soloklarinettist bij het Orkest van het Oosten, richtte het kamermuziekgezelschap Valerius Ensemble op en werd zelfs uitgenodigd om te spelen in de Berliner Philharmoniker. Alles zat mee, tot aan dat fatale moment in 2012, het moment dat zijn ogen het lieten afweten. Het had grote gevolgen voor zijn professie als klarinettist. Kerver probeerde nog te spelen met vergrote bladmuziek op een tablet, maar uiteindelijk bleef er slechts 10% zicht over. Méér dan bij volledige blindheid, te weinig om noten te kunnen lezen. Het afscheid van het Orkest van het Oosten was onvermijdelijk.

Mozart uit het hoofd

Hoe heftig het einde ook was, het luidde tegelijkertijd iets moois in. Er kwam een feestelijk afscheidsconcert samen met het orkest en zijn muziekvriend/trompettist Eric Vloeimans. Kerver moest, omdat hij geen noten meer kon lezen, het klarinetconcert van Mozart helemaal uit zijn hoofd spelen. Het was een voorproefje van wat zijn nieuwe wereld zou worden.

Ik zie nu minder, maar mijn blik is ruimer geworden

André Kerver, klarinettist

„Ik had na 30 jaar opeens een lege agenda. Een vreemde gewaarwording. Maar er kwamen opeens allemaal nieuwe dingen op mijn pad. Willy Berends belde op. Hij vroeg of ik de muziek wilde maken voor zijn documentaire over dominee Overduin, de Enschedese verzetsheld. Eerder zou ik hebben gezegd dat ik geen tijd had en dat ik zoiets niet kon. Nu heb ik het gewoon gedaan, voor de eerste keer. In de studio hebben we scène voor scène geïmproviseerd. Gewoon spelen wat goed voelde. Dat was helemaal nieuw voor mij. Ik heb zo een andere dimensie van het vak leren kennen en waarderen.”

Improviserende vlinder

In het verlengde daarvan begon Kerver in 2017 het muziekproject Borboleta (Portugees voor vlinder). De naam is geïnspireerd op de spreuk van de Chinese wijsgeer Lao Tse: wat de rups als het einde van zijn leven beschouwt, noemt de rest van de wereld een vlinder. Borboleta verwijst naar de geïmproviseerde muziek van Kerver en zijn medemusici.

„We stappen het podium op en hebben geen idee wat we gaan spelen. We volgen onze intuïtie. Het tegenovergestelde van wat je in een symfonieorkest doet. Ik beschouw het als een geschenk. Ik zie nu minder, maar mijn blik is ruimer geworden. Ik ben gaan vliegen als een vlinder en voel meer vrijheid dan ooit.”

‘In het donker woont een mooie stilte’ van André Kerver: Hengelo (26/10), Almelo (16/11) en Rijssen (5/2). Ook in Hilvarenbeek (2/11), Utrecht (6/11) en Amsterdam (7/5).

▲ Klarinettist André Kerver is bijna blind en maakt hierover een heel persoonlijke theatervoorstelling. © Carlo ter Ellen DPG Media

Bijna blinde klarinettist André Kerver maakt solovoorstelling over zijn leven

▲ Klarinettist André Kerver is bijna blind en maakt hierover een heel persoonlijke theatervoorstelling © Carlo ter Ellen